

Dr. Horváth László erdőmérnök, a Bugaci Erdészet legendás birmevű és tudású nyugalmazott vezetője 74 éves korában elbunyit. Temetésére nagy részvét mellett 2000. augusztus 2-án került sor a bugaci temetőben, ahol a következő búcsúztatások hangzottak el.

Tisztelt gyászoló Család, Munkatársak Kollégák, Ismerősök, Egybegyűltek

A sors kegyetlen törvénye miatt gyülekeztünk e ravatalnál, hogy elkísérjük utolsó útjára dr. Horváth László kollégát, a Bedő Albert- és Mathiász János-díjjal kitüntetett tudóst, az erdészeti ismeretek doktorát, az erdészeti tudományok kandidátusát, a munka érdemrend bronz fokozatának és a köztársaság csillagrendjének birtokosát, a három kiváló dolgozói cím kitüntetettjét, a címzetes egyetemi tanárt, a mindenki Laci bácsiját.

Az erdészeti termelői gyakorlatban lévő szakemberek közül ő szerzett elsőnek tudományos fokozatot.

Megrendülten állunk e koporsó mellett, alig tudjuk felfogni a veszteséget, ami történt, nem halljuk többé bízatos szavait.

Erdészcsaládban született Eszterházában 1926-ban.

Erdőmérnöki oklevelet 1950-ben kapott, soproni tanulmányainak befejezése után. Ez év szeptemberében kapta volna meg az aranydiplomát, melynek átvételére nagyon készült, de a kegyetlen sors már nem tette lehetővé.

Igaz erdészként élte tartalmas életét. Szakemberek körében történt társalgó beszélgetések alkalmával is gyakran a csemeteketről, az erdősítésről, a vadászatról, kísérleteiről, a szakmáról szólt. Mindig a jobbat kereste, s alkotott maradandót a homokfásítás terén. Tapasztalatait, kísérleteinek eredményét szívesen megosztotta érdeklődő kollégáival.

Szakmai tevékenységét a Duna-Tisza közén, a Homokháton végezte. Bugacon kezdett dolgozni 1950-ben – néhány hó-

nap kitérő után – innen ment nyugdíjba 1989-ben. A 40 év szolgálatból 35 évig volt erdészvezető. A munkák további irányítását gyermekének, ifj. Horváth Lászlónak adta át. Betegsége már ezt megelőzően kikezdte egészségét.

Munkálkodása folyamán több, mint 10 000 ha erdő telepítésénél bábáskodott – munkatársai segítségével –, beosztásától függően más-más szinten. Volt olyan esztendő, amikor a Bugaci Erdészet egyetlen erdősítési idényben több, mint 1000 ha erdőt létesített.

Fáradhatatlanul nagy akaraterővel végezte munkáját, ami őrlötte egészségét. A nagy munkabírásánál csak a tudása volt nagyobb.

Egyetemi tanulmányutunk alkalmával találkoztunk először 1956 tavaszán. Mint kezdő mérnök, nagy lelkesedéssel magyarázta kísérleteit, a mély barázdába történő fenyőerdősítést. Mi, mint végzős hallgatók feszülten figyeltük a barázdában mért klimatikus méréseinek eredményeit. Még ma is előttem van a kép, ahogy állt a barázdában és lendületes előadásából a szakma igaz szeretete csengett ki. Személyemet érintően talán ez volt az első alkalom amikor a kietlen körülmények között is ráeszméltem szakunk igaz szépségére, gazdagságára.

Ezt a sokrétű, kísérletező, nagy energiát igénylő munkát csak a család, a mindig érte aggódó, gondoskodó, egészségét féltő felesége segítségével tudta elvégezni, akivel 48 évig élt boldog, meghitt házasságban.

Vendégszeretetével sokszor visszaéltünk. Késő estebe nyúlóan beszélgetve raboltuk el idejét. Bár megkésve, ezen utolsó alkalmat nem elmulasztva, elnézést kérve sokunk nevében, kell megköszönöm kedves feleségének, családjának a megértő türelmét az elrabolt időkért.

Édesanyja istenfélő intelmei végigkísérték a küzdelmes úton. A nehéz időszakban a szülői háztól hozott útravalója szolgált kapaszkodóval. A családot szerető, összetartó, azért küzdeni tudó magatartását a szülői háztól hozta magával. Utolsó kívánságai között többször hangoztatta, hogy még nagyon szeretné látni szülei sírhalmát. Már az időpontot is meghatározta az utazásra, de a sors sajnos közbeszólt.

A család, a szakma, a haza szeretete gazdag, nagyon gazdag életúttal ajándékozta meg. A Szózat szellemében élt és nevelt. Szó szerint értelmezte „itt élned, halnod kell”.

Szülőföldje térségében alussa örök álmát a legnagyobb magyar, akinek szelleme örököseként élt, tervei megvalósításában részt vett. Széchenyi már több, mint 150 éve írta naplójába, hogy „befásítom a nagy magyar sztyeppét” ő ezt tette egy életen keresztül! „Oázist teremtett a sivatagban”! Nekünk alföldieknek ez lett „a világ legszebb nemzeti parkja”.

De ő a legnagyobb magyar erdész, egy székely ember intelmeit is magáévá tette. Bedő Albert leírt utolsó gondolatait szinte végrendeletként hagyta ránk. Ő szerette „hazánkat, nemzetünket, szakunkat igaz hűséggel”.

Ő még őszinte szívvel imádkozott és aggódott „Magyarország feltámadásáért”.

Köszönjük a sok fáradozást, amit a magyar erdőkért, a jövődö nemzedékért tett, küzdelmes, de gazdag életútján.

Búcsúszó: a gyászoló, a barátok, a munkatársak, a kollégák, az ismerősök nevében a KEFAG Rt. halottjától.

Kedves Laci bácsi!

Kisfaludban most, hogy nyugovóra térsz, a harang Érted szól.

A bugaci erdők Neked susognak, az égi madarak Rólad énekelnek

S Te hallgatod ott lent a síri csendben.

Isten áldjon, ezerszer áldjon meg!

Isten Veled!

Nyugodj békében.

Beliczay István

Kedves Laci Bátyám!

A fájdalom, a hiányérzet hozott össze bennünket. Búcsúznunk kell! Itt a tested, de összeszorul a szívünk, mert tudjuk ez már nem igazán Te vagy.

Mégis úgy érezzük, hogy valamiképpen itt vagy, ezért szólok hozzád a tanítványok nevében.

Beliczai Pista bácsi, a kortárs, ismertette életutadat, elért szakmai eredményeidet, én az emlékeimet idézem.

Halálod lesújtó hírére az első gondolatom egy emlékkép volt:

1957-ben mikor édesapám társaságában egy ijedt kisfiúként jelentkeztem a Bugaci Erdészetről gyakornoki munkára, bátorítón megveregetted a vállam.

Ez a bátorítás egész életem során végig kísért!

Hány, de hány gyakornokot és kollégát indítottál el a szakma göröngyös útján, szigorú, de mindig melegszívű egyéniséged kisugárzásával.

Emlékszem az ötvenes évek körülményeire: az erdészet területén nem volt kövesút, villany, alig voltak gépek és igen szerények az erdőgazdálkodás feltételei.

A dunántúli Kisalföld szülöttjeként, megszeretve e tájat, küzdöttél a fejlesztésért, a fejlődésért.

Emlékszem örömdőre, amikor az első aggregátor hajtotta szalagfűrész a majorban elkezdett dolgozni.

Emlékszem amikor mi gyakornokok, szakmai kísérleteidben elvégzett feladatainkról jelentést tettünk neked.

Atyai tanítómesterünk voltál!

Munkád során a fejlődés óriási: teljes szakmai vertikum, a szolgáltatások, az új szakmai módszerek bevezetése, a korszerű üzemek kiépítése, több ezer hektár erdő telepítése, a mintaszerű vadgazdálkodás és természetvédelem fokozatos kiala-

kítása, az Alföldfásítási Múzeum és Oktatási Centrum létrehozása, a cseperedő kis falu Erdőszéplak, és még nagyon hosszú a sor..., a Te életműved.

Emlékszem boldogságodra fiad születésekor!

Emlékszem a selmeci nóták különleges csengésére társaságodban.

Emlékszem jókedvű vadászatokra, bölcs szavaidra egy-egy cimbora vadásszá avatásakor.

A vezetéssel szervezett szakmai bemutatók, továbbképzések, tanulmányutak során; sok ezer diák, bel- és külföldi kolléga, vendég ismerte – szerette meg e tájat. Az erdészek munkáját.

Emlékszem más tájakon dolgozó erdészekkel folytatott beszélgetésekre – sokan közülük a Te karizmatikus egyéniségedre, villódzó előadásaidra emlékeztek – mikor az alföldi erdőgazdálkodás volt a téma.

Tanszéket, egyetemi katedrát csináltál a bugaci erdőkből!

Emlékszem, az Emberre!

Szent Pál apostol írta a korinthuszi tántványainak:

„(6)Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést Isten adta. (8)Az ültető és az öntöző egyek, el is nyeri mindegyik a jutalmát fáradozásához mérten.”

Bele kell nyugodnunk a változtathatatlanba! Életem értékes, sokaknak hasznos, tökéletes egész volt. Soha nem tudunk, nem is akarunk elfelejteni.

Isten Veled – hitünk szerint – viszontlátásra!

Laci bá! Nyugodj békében!

Dr. Göbölös Antal
igazgató

Tisztelt Gyászoló Rokonság, Kedves Kollégák!

A Nyugat-Magyarországi Egyetem és az Erdőmérnöki Kar vezetése, oktatói kara és hallgatói, valamint a magam nevében mély tisztelettel emlékezem meg dr. Horváth László, az erdészeti tudományok kandidátusának tudományos és nevelő munkásságáról, az oktatással, kutatással való kapcsolatáról, az oktatók, hallgatók segítségéről.

Tudományos érdeklődésének, vizsgálatainak a témakörét is a kezdeti erdőtelepítési és erdőművelési munkák határozták meg. Az e téren végzett kutatásai alapján tudományos fokozatban részesült. Az erdőgazdálkodást, benne a csemetetermelést, az erdőnevelést, a vadgazdálkodást és az erdősítések korosbodásával már a fakitermelést is természetes egységben kezelte. Sőt a megvalósítás műszaki feltételeit, a megtermelt fa gazdaságos hasznosítását biztosító fafeldolgozást is szorgalmazva komplex egységgé fejlesztette a Bugaci Erdészetet. Ez az erdőgazdálkodás teljességét felölelő tevékenység vált bemutathatóvá az oktatásban a hallgatók részére, de a külföldi szakmai látogatók számára is.

Tudománya gyakorlatorientált volt, a

mindig új megoldandó feladatokhoz, kihívásokhoz keresett és talált eszmei megalapozásra, ennek birtokában megbízható megvalósításra. Ezt a tudományát adta át évek hosszú során a mérnök és technikus nemzedékeknek, jó szóval, barátsággal, meleg házigazda fogadtatással. Helyszíni oktatói tevékenysége hatékonyságát bizonyítja, hogy kollégái addig is és ezután is mint kedves előadójukra emlékeznek.

A tudomány és a gyakorlat kapcsolatát hosszú időn át erősítette. Bugac számos tudományos fórumnak adott otthont, az MTA bizottsági és egyetemi kollégáinkkal legutoljára múlt év őszén lehetünk jelen a „Területfejlesztés és az erdő” konferencián. A Bugaci Erdészet méltó helye marad most már hosszú időre a dr. Horváth László munkásságára való emlékezésnek. Az utódok kötelezettsége szellemének továbbvitele.

Professzor Úr! Az Alma Mater kegyelettel őrzi emléked. Nyugodj békében!

Dr. Lett Béla
egyetemi tanár,

Búcsúzó levél egy kiváló homokfásítóhoz

Dr. Horváth László ny. erdészvezető úrnak

Bugac helyett az Örök Vadászmezőkre

Kedves Laci!

Hát eltávoztál Te is, a homokfásítók egyik legkiválóbbja! Szomorúság vezeti a tollat, fájdalommal rovom e sorokat. Alkotó szellemed most már valahol az elérhetetlen messzeségben munkál, mi pedig – barátaid, pályatársaid – megrendülten búcsúzunk Tőled. Hozzájuk csatlakozom soraimmal.

Ha Bugac nevével találkoztam, régóta nem a csikósok ostorpattogása, nem a ménes doboló futása, még csak a békésen legelésző szürkemarha- és rackanyáj se jut eszembe. Helyettük egy közép-termetű, korábban szőkés, utóbb már megritkult hajjú, kicsit bicegős járású ember alakját látom, akinek volt mersze megzabolázni a pusztát, volt mersze haszontalan parlagok gyomtengerét és széltől magasba táncoltatott homokját erdővé varázsolni. Méltóságos lombozatú fenyvesekké, mert csak ilyet tűrt meg a silány homok. És volt mersze ehhez új módszereket kitalálni, kisárkos és mélyárkos ültetést, eke húzta mély barázda falára ragasztott fenyőcsemetéket, amiket a visszaforduló traktor egy másik barázda földjével betakart és hozzá jól kifundált módon nevelt hosszú gyökerű fenyőcsemetéket teremteni. És aki buzgalmában még a homokot is megörölte, hogy biztosabb legyen a siker, több víz jusson a zsenge fenyőcsemetéknek.

És kilátót is épített az egyik kerület magasabb pontján. Ha valaki felkapaszzkodott rá, nem pusztát és nem sárgálló homokot látott, hanem szépen hul-

lámzó zöldet, összeboruló fenyőkoronákat. De nemcsak onnan a magasból, hanem körös-körül, ameddig az erdészet határa engedte. A Te munkád volt ez, Laci, a Te terveidet valósította meg a munkás kéz, varázsolt szépen díszlő virányt ott, ahol korábban az ördögcsékér járta a táncot, és az elszáradt ballagófű indult vándorútra, ha megfújta a szél.

És soha nem féltél újat próbálni. Amikor a mélyfúrásos nyárültetés elterjedt, Te rögtön kipróbáltad ezt is, nem nyárral, hanem az alföld ősi fájával, tölgyvel. Régen láttam próbálkozásod eredményét. Nem tudom, elérted-e a célt. De ez nem is fontos. Megpróbáltad. Hátha. És ez volt ebben az érdem!

És megbecsültem az előtte Bugacon erdőgondnokoskodó Bakkay József emlékét is. Soha nem felejtettem el érdemeit bemutatni, ha látogatók jártak az Alföldfásítási Múzeum udvarán. Tőle vetted a példát, hogyan kell az erdőből kitekintve térségben gondolkodni. Ezért építettél lakóházakat munkásaidnak, lakjanak ott és meg ne szökjenek az isten háta mögötti helyről.

És kitűnő vendéglátó is voltál. Az erdő alján süttettel nyáron csirkét külföldi vendégseregnek, előtte lángolt kolbászt kóstolhattak, és mindezt nyárfából vágott tetszetős fakoronra helyezett papírtál-cárol fogyaszthatták.

És minden izedben vadász is voltál. Te kezdted a mesterséges fácskényesztést arrafelé. Keltetőgéped nem volt, de találékonyságod annál több. Szétküldted erdészeidet a tanyavilágba: szerezzenek kölcsönkötőlosokat a tojások kikeltéséhez, csibék nevelésére. Szeretted a hajnali özlesek, az ébredő erdő varázsos hangulatát, a fák lombján áttűző napfényt, az erdőt.

Nem idegenkedtél a fafeldolgozástól sem. Ha nem volt hozzá elég munkaskéz, segített a közeli szovjet katonai tábor. A kopasz fiúk örültek a szabadabb légkörnek, szívesen vállalták a rakodólapok, miegyebek gyártását. Az üzemi ebédre meg aztán végképp nem lehetett panaszkodni. Vagyis: néhány üveg pálinka és egy talpraesett erdészvezető, ez elég volt.

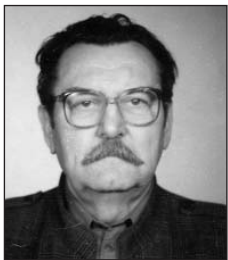
Jóban voltál a Nemzeti Park természetvédelemmel is. Ha az ősbőrökás melletti öregfenyves csak természetes úton engedték felújítani, Te erre is találtál megoldást. Igaz, a gyom itt közbeszólt, de Te megpróbáltad ezt is!

Szívvel-lélekkel erdész voltál, mindenhez értő, magát mindig ügyesen feltaláló ember. És nagyon szeretted az erdőt, tettel is érte, nem is keveset. Méltán lehetnél példakép fiataloknak, idősebb pályatársaidnak is. Kedves Laci! Köszönjük a helytállást, áldozatos életet. Maradandót alkottál. Ígérjük, emlékedet, tapasztalataidat megőrizzük, a fiataloknak továbbadjuk. Nyugodj hát békében, Isten Veled, kedves Cimbora!

Dr. Szodfridt István

MÓROTZ GYULA erdésztechnikus

1934. március 20. – 2000. április 22.

1934. március 20-án Szombathelyen született.

Elemi, illetve általános iskolai elvégzése után az Erdészeti Technikumot Esztergomban kezdte el és Sopronban fejezte be 1952-ben.

Első munkahelye a Bajai Erdőgazdaság, Veránkai Erdészkerületénél kezdődött, mint vágásvezető 1952. augusztus 16-án.

1953-ban Székesfehérvárra helyezték, ahol csemetekert-kezelő (pagonyerdész), majd vágásvezető, később kerületvezető lett.

1957-ben, már a katonai szolgálat letöltése után, a Szombathelyi Erdőgazdaságnál, a Körmendi Erdészternél kerületvezető erdész.

1958-ban a Szolnoki Erdőgazdaság Abádszalóki Erdészternél dolgozott mint fahasználati műszaki vezető. Később az erdőgazdaság műszaki felügyelője, majd 1962-től fahasználati csoportvezetője.

1965-től áthelyezéssel a Vértesi Erdőgazdaság fahasználati előadója, majd műszaki felügyelője. 1975-től az Oroszlányi Erdészet vezetője, 1992-től pedig a Tatabányai Erdészet vezetője 1993 végéig, nyugdíjazásáig.

Az Erdészeti Egyesületnek 1957. december 20-tól tagja egészen haláláig. Aktív pályafutása során munkáját két miniszteri és egy SZOT ezüsttel és több vállalati kitüntetéssel ismerték el.

Halála mindnyájunkat nagyon váratlanul ért. 2000. április 28-án kísértük utolsó útjára Tatabányán, az Újtelepi temetőben.

Őszinte, nyíltszívű, bátor ember voltál, aki oda tudott figyelni beosztottaid és a kisemberek gondjaira is. Szívünkbe zártunk és nem felejtünk.

„Adj Uram örök nyugalmat neki, és az örök világosságáig fényeskedjék neki!”

Schweighardt Ottó

IHAROS FRIGYES gyémántdiplomás, „Bedő Albert- díjas” erdőmérnök Sopron, 1915 – Veszprém, 2000

Szomorú szívvel búcsúztattuk a veszprémi alsóvárosi temetőben 2000. április 28-án, mi bakonyi erdészek a legöregebb pályatársunkat, mindnyájunk

drága „Frici” bácsiját, akitől szakmai elkötelezettséget, emberi magatartást tanultunk az elmúlt évtizedek alatt.

1938-ban szerezte meg erdőmérnöki oklevelét Sopronban, majd a Szeged melletti Királyhalmi Alerdész Szakiskolában tanított. 1943-ban elkerült a kárpátaljai Husztra erdőgondnoknak. Élete legszebb szakmai feladatának tartotta az erdőgazdálkodást a Kárpátokban. Dálnoki Miklós Béla (1945 utáni első miniszterelnök) tanácsa alapján 1944. október 15-én elindult vissza Sopronba. 1945-ben a földreform területén dolgozott Mosonmagyaróváron.

1946. január 1-jétől Veszprémbe élt és dolgozott. Veszprém Kelet Erdőgondnokságnál egyik megszervezője volt az állami erdészetnek. Ez nagy nehézségekkel és veszélyekkel járt. Például Dégre való lemenetekor a zabráló „dicsőséges vörös hadsereg katonái” el akarták venni az Erdőgondnokság egyetlen lovát. Leszállt a kocsiról és feltartotta az oroszokat. Eközben a kocsit el tudott menni, ő pedig később megszökött az oroszoktól. Nem volt veszélytelen feladat erdésznek lenni a Bakonyban 1945 után.

Az 1949-es nagy átszervezéskor először tervelőadó, majd erdőművelési csoportvezető lett a Veszprém központú Balatonfelvidéki Erdőgazdaságnál. Erdőművelési főmérnökként 1956-ban részt vett a forradalom és szabadságharcban, ezért természetesen 1957-ben internálták. Ennek tudható be az is, hogy 1967-ben azon személyek közé tartozott, akit nem vett át a Magyar Néphadsereg Veszprémi Erdőgazdasága, noha az egyik legkiválóbb szakember volt. Ezért került a Nyugatdunántúli Erdőgazdasági Egyesülés fejlesztési osztályvezetői beosztásába, majd 1970. január 1-jétől a MÉM Veszprémi Állami Erdőrendezőség főfelügyelője, illetve 1971-től igazgatóhelyettese lett.

1976-ban „Bedő Albert-díjat” kapott erdészeti munkásságáért. 1976. december 31-ével nyugdíjba ment. Utána nyugdíjasként az Erdészeti és Faipari Egyetem bakonyi kísérleti területének ügyeit intézte 1978 szeptemberéig.

Nyugdíjba vonulásakor kérdeztem, hogy mire a legbüszkébb négy évtizedes erdészeti munkálkodása során. A Veszprém környéki több ezer hektáros kopárfásítást tartotta legmaradandóbb munkájának. Ennek eredményeként zöld erdőgyűrű veszi körül a várost. Tervezésében, a kivitelezés szervezésében, majd annak ellenőrzésében Iharos Frigyes meghatározó munkát végzett.

Másik fontos munkájának az 1963-ban megjelent IV. Dunántúli-középhegység Erdőgazdasági Tájcsoport kötetének megszerkesztését tartotta, amelynek főmunkatársa volt. Főleg a 41 Bakonyalja és 42 Magasbakony erdőgazdasági táj erdőművelési alapelveit dolgozta ki.

Büszke volt erdőfelügyelői munkájára is, főleg arra, hogy jó kapcsolatot tudott kiépíteni az erdőgazdálkodókkal.

Az Országos Erdészeti Egyesületben is szorgos munkát végzett, hosszú időn át tagja volt az országos választmányának, Az Erdő szerkesztőbizottságának, 1970-től 1973-ig az OEE Veszprémi Erdőrendezői Helyi Csoportjának titkári teendőit látta el.

Mint ember, példaképe volt sokunknak, csendes, megfontolt modora és feltétlen igazságérzete miatt. Amikor Tömpe István főigazgató a Magyar Dolgozók Pártjába való belépésre agitálta, kitért a lehetőség elől, és kérte, hogy munkája után ítéljék meg.

Nyugdíjba vonulása után Balatonalmádiba költözött, ahol szőlőjét kezelte és öröme telt a családjá, unokái nevelésében. Élete utolsó éveit súlyos betegsége árnyékolta be. Felesége gondos ápolása könnyítette megpróbáltatásainak elviselését.

Még megérhette, hogy megkapja a „Gyémánt Erdőmérnöki Oklevelet”, aminek nagyon örült és büszke volt rá.

Azok az erdészek, akik a sírt körülállták a temetéskor, érezték és tudták, hogy egy nagy bakonyi erdész egyéniséget temetnek, aki azonban tovább él a telepített erdőkben és a nevelt erdészekben.

Lehet-e ennél nagyobb erdészecélt megvalósítani, ami sikerült Iharos Frigyesnek?

Mészáros Gyula
Veszprém

CSÁKVÁRI ISTVÁN 1964–2000

Az Egeri Erdészet ismét gyászol. Különösen szívszorító azonban egy, még a férfikora felé el sem ért kollégát gyászolni.

Csákvári István 1964. október 13-án született Egerben. Az általános iskola elvégzése után jelentkezett a Dobó István Erdészeti Szakközépiskolába, ahol 1983-ban érettségizett és 1986-ban technikus vizsgát tett.

Rövid erdőrendezési gyakorlat és a katonai szolgálat letöltése után 1985 szeptemberétől szolgált az Egeri Erdészetenél gyakornokként, rakodókezelő és kerületvezető erdészként Belpátfalván és Balatonban. Munkáját igyekezett mindig becsületesen ellátni, fogékony volt az újra, idősebb kollégái tanácsait meghallgatta.

Családi élete is kiegyensúlyozott volt. Boldogságban élt feleségével és két kisfiával a belpátfalvai szolgálati lakásban.

Ám úgy látszik, belül mégis valami emészthette. Nemrég vesztette el édesapját, és a tragédia megtörte. Július 11-én több betegségtől gyötörve kórházba került, ahol végig öntudatlan, és augusztus 9-én visszaadja lelkét teremtetőjének.

Garamszegi István

MANITOU MC

terepes villástargonca

A Manitou ajánlata – melyet a világhírű cég fejlesztett ki, mint az anyagmozgatás „number one”-jét – megoldást jelent a különböző piacokon megjelenő és a szokványostól eltérő igények kielégítésére.

A Manitou MC diesel gépeinek választéka választ jelent különböző terepviszonyok közt jelentkező anyagmozgatás kérdéseire.

A magas szintű technológia és a Manitou minőség egy exkluzív targoncát eredményezett a következőket egyesítve:

- kényelem, robusztus megjelenés és megbízhatóság az intenzív használat során;
- compact építés, kiváló körkörös kilátás, az ipari raktárakban nélkülözhetetlen biztonságos és gyors manőverezéshez szükséges precizitás;
- alacsony zajszint és környezetvédelmi szempontból is kifogástalan tisztaság;
- sokoldalúság mind beltéri, mind kültéri egyetlen terepen történő használat során.

AXIÁL KFT.

MEZŐGAZDASÁGI GÉPEK, ALKATRÉSZEK ÉS SZERVIZ

Központ: H-6500 Baja, Szegedi út 8.

Tel./fax: (36) 79/525-400

Alk. fax: (36) 79/525-469

<http://www.axial.hu>

LIGNIWOOD

KFT

H – 1139 Budapest, XIII. Váci út 85.

H – 1364 Budapest Pf. 87.

Tel: (36-1)2361-700 Fax: (36-1)2361-702

E-mail: ligniwood8@matavnet.hu

